

der var rettet ikke paa Indskrænkning af Kreditten, men paa en Forøgelse af Kreditten ud over al Rimelighed navnlig til en enkelt Storbank, Landmandsbanken, for at udsætte dennes Fald. Den Inflation i Seddelomløbet, som findes i Danmark for Tiden, er en direkte Følge af Nationalbankens Kreditpolitik overfor Landmandsbanken, og denne Kreditpolitik har den højtærede Regering ikke modsat sig, men tværtimod paa enhver Maade støttet.

Naar derfor den nuværende Regering som et Middel til Hjælp mod Seddelinflationen kalder paa Indskrænkning af Kreditten, saa maa man spørge: Hvorfor har denne Regering ikke kaldt derpaa i Tide? Hvorfor kaldte den ikke paa den, da denne Kreditgivning virkede til det usunde Forretningslivs Opretholdelse? Hvorfor kalder den paa den nu, hvor den maa føles som smertelig ikke blot af det usunde Forretningsliv, som i væsentlig Grad er skaaret ned, men i høj Grad af det sunde Forretningsliv? Endvidere: Hvorfor har Regeringen først nu bestræbt sig for at finde Midler til Forbedring af Betalingsbalancen? Thi først nu, siger ogsaa den højtærede Statsminister, har de af ham foreslaaede Luksusskatter faaet en valutamæssig Begrundelse; de tidligere har haft en fiskal Hensigt, men først de Skattelove, som han forelægger nu i Aar, 1924, er formet saaledes, at han mener, at de vil virke til Betalingsbalancens Forbedring.

Den højtærede Minister, hvis Plan og hvis Tale indeholder en Selvanklage, følte Nødvendigheden af samtidig at føre et Defensorat mod denne Anklage. Derfor var Begyndelsen af hans Tale en Art Selvforsvar, hvor han forsøgte med en Række tomme og intetsigende Ord at hævde, at han endnu gennemfører den Politik, han begyndte at føre i 1920. Men enhver, som ser disse Forslag, kan jo se, at den Politik fører han ikke længere. Jeg tror derfor, at den højtærede Minister, som paakaldte en gennemført Selvfornægtelse, burde have paakaldt denne ogsaa overfor de af ham anvendte Fraser.

Naar han advarede mod den overdrevne Panik, som det danske Møntfald har givet Anledning til her i Landet, saa kan der være Anledning dertil. Men jeg gør opmærksom paa, at denne overdrevne Panik har fundet sit stærkeste Udtryk to Steder, begge indenfor den nuværende Regerings Flertal, nemlig i Borgmester Kapers Agitation og i Seminarieførster Byskovs Agitation; i begge disses Agitation er der

en Appel til den overdrevne Panik, og mod denne kan der utvivlsomt advares.

Naar videre den højtærede Statsminister advarede mod ufejlbare Valutaplaner, formoder jeg, at dette i ikke ringe Grad tog Sigte paa et Selvforsvar fra hans Side imod de ufejlbare Valutaplaner, som er fremsat af det ærede Medlem Hr. Pinstrup og delvis tiltraadt af den højtærede Landbrugsminister.

Hvad den højtærede Minister sagde om Muligheden af Guldindløsning straks til en Dagskurs, var en noget afsvækket Gengivelse af, hvad han tidligere har sagt, og ogsaa den højtærede Justitsministers Forelæggelse var en noget afsvækket Udtalelse i saa Henseende. Disse Udtalelser synes paavirket af Stemninger i Partiet, som har krævet fri Bane for deres Guldindløsningsagitation, hvorfor man ikke med samme Styrke som før vender sig imod den fra Regeringens Side. Men jeg skal gøre det høje Ting opmærksom paa, at i de Bemærkninger, som ledsager Forslaget om Guldlovens Forlængelse, er Argumentationen mod den Pinstrup—Madsen—Mygdalske Plan saa skarp som nogen Sinde, og den støtter sig jo ogsaa paa en Udtalelse dateret 26. Januar 1924, underskrevet af samtlige Nationalbankens fem Direktører, angaaende dette Forhold; og den Skildring, som man gav deraf i denne Udtalelse, er af en saadan Art, at man maa spørge sig selv: Hvorledes er det muligt, at et Medlem af Ministeriet, som har været bekendt med denne Skrivelse fra Nationalbanken, kan rejse ud til Roskilde og holde en Tale af den Art, som den højtærede Landbrugsminister holdt?

Jeg kan ikke se andet end, at den højtærede Landbrugsminister vender tilbage til sin Taktik fra 1920, da han kastede ud i Agitationen i Danmark dette Ord om den faldende Valuta som vor gode Ven og fik paa Basis heraf Flertal for sin økonomiske Politik. Nu da man staar overfor Valg igen, kaster den højtærede Landbrugsminister ud i Agitationen Tilslutning til en Plan, som stempedes, tidligere af den højtærede Finansminister og nu i Skrivelse fra Nationalbanken, i de stærkeste Ord som uforsvarlig for det danske Samfunds Pengevæsen. I 1920 fulgte det danske Samfund Landbrugsministeren som Fører; hvis det gør det een Gang til, vil det komme til at se, hvad det ender med her i Landet.

Jeg skal nævne nogle faa Ord af, hvad Nationalbanken skriver om denne Guldindløsningsplan. Der skrives, at det er